

- 2) Czy w razie potwierdzenia konieczności podejmowania racjonalnych środków w celu uniknięcia samego dużego opóźnienia, art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że w celu uchylenia obowiązku zapłaty odszkodowania przewidzianego w art. 7 tego rozporządzenia obsługujący przewoźnik lotniczy musi podjąć w razie przewozu pasażerów w ramach połączenia lotniczego złożonego z dwóch (lub więcej) lotów jedynie racjonalne środki w celu uniknięcia opóźnienia obsługiwanego przez niego, zagrożonego możliwym opóźnieniem lotu czy też ponadto musi on podjąć racjonalne środki w celu uniknięcia dużego opóźnienia przewozu indywidualnego pasażera do miejsca docelowego (przykładowo przez sprawdzenie możliwości zmiany rezerwacji na rezerwację na inne połączenie lotnicze)?
- 3) Czy art. 5, 6, 7 i 8 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku dużego opóźnienia w miejscu docelowym obsługujący przewoźnik lotniczy musi przedstawić i dowieść, jeżeli zamierza uchylić obowiązek zapłaty odszkodowania przewidzianego w art. 7 tego rozporządzenia, że podjął racjonalne środki w celu przeniesienia pasażera na połączenie lotnicze, w ramach którego pasażer prawdopodobnie dotrze do miejsca docelowego bez dużego opóźnienia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 1 grudnia 2017 r. – Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola Pohjois-Savo – Kainuu ry

(Sprawa C-674/17)

(2018/C 063/10)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola Pohjois-Savo – Kainuu ry

Pozostali uczestnicy postępowania: Suomen riistakeskus, Risto Mustonen, Kai Ruhanen

Pytania prejudycjalne

1. Czy na podstawie art. 16 ust. 1 lit. e) dyrektywy siedliskowej⁽¹⁾, w świetle brzmienia tego przepisu, mogą być przyznawane, na wniosek poszczególnych myśliwych, regionalnie ograniczone odstępstwa zezwalające na tak zwane polowania w celu ochrony populacji?
 - Czy dla oceny tego pytania ma znaczenie, że korzystanie z uprawnień dyskrejonalnych przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu odstępstwa zależy od krajowego planu ochrony populacji, jak również od górnej granicy dla liczby odstrzelonych osobników zwierzęcych, ustalonej w rozporządzeniu, w ramach którego dla obszaru państwa członkowskiego co roku wolno przyznawać odstępstwa?
 - Czy w ocenie mogą być uwzględnione inne aspekty, takie jak cel, uniknięcie wyrządzenia szkód psom i zwiększenie ogólnego poczucia bezpieczeństwa?
2. Czy przyznanie odstępstwa zezwalającego na polowanie w celu ochrony populacji w znaczeniu nadanym w pierwszym pytaniu prejudycjalnym może być uzasadnione tym, że dla uniknięcia kłusownictwa nie ma zadowalającej alternatywy w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy siedliskowej?

- Czy mogą w tym przypadku zostać uwzględnione praktyczne trudności związane z kontrolowaniem bezprawnego kłusownictwa?
 - Czy dla odpowiedzi na pytanie, czy istnieje inna zadowalająca alternatywa, może mieć znaczenie również cel uniknięcia wyrządzenia szkód psom, a także zwiększenia ogólnego poczucia bezpieczeństwa?
3. Jak należy oceniać określony w art. 16 ust. 1 dyrektywy siedliskowej wymóg dotyczący ochrony populacji gatunku w przypadku przyznania ograniczonych regionalnie odstępstw?
- Czy stan ochrony gatunku należy oceniać w odniesieniu zarówno do określonego obszaru, jak i do całego obszaru państwa członkowskiego, czy w odniesieniu do jeszcze większego zasięgu danego gatunku?
 - Czy jest możliwe, że wymogi przyznania odstępstwa przewidziane w art. 16 ust. 1 dyrektywy siedliskowej są spełnione, chociaż stan ochrony gatunku po dokonaniu odpowiedniej oceny nie może być uznany za korzystny w rozumieniu dyrektywy?
 - W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie: w jakiej sytuacji mogłoby to zostać wzięte pod uwagę?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. 1992, L 206, s. 7).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Ploiești (Rumunia) w dniu 1 grudnia 2017 r. – Oana Mădălina Călin / Direcția Regională a Finanțelor Publice Ploiești – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Dâmbovița, Statul român – Ministerul Finanțelor Publice, Administrația Fondului pentru Mediu

(Sprawa C-676/17)

(2018/C 063/11)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Ploiești

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oana Mădălina Călin

Strona pozwana: Direcția Regională a Finanțelor Publice Ploiești – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Dâmbovița, Statul român – Ministerul Finanțelor Publice, Administrația Fondului pentru Mediu

Question préjudicielle

Czy art. 4 ust. 3 TUE, odnoszący się do zasady lojalnej współpracy, art. 17, 20, 21 i 47 Karty praw podstawowych UE, art. 110 TFUE[,] zasada pewności prawa, zasada równoważności i zasada skuteczności wynikające z zasady autonomii proceduralnej mogą być interpretowane jako sprzeciwiające się uregulowaniu prawa krajowego, mianowicie art. 21 ust. 2 ustawy nr 554/2004 o postępowaniu administracyjnym interpretowanemu w myśl decyzji nr 45/2016 wydanej przez Înalta Curte de Casație și Justiție (ICCJ) – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept [Wysoki Trybunał Kasacyjny i Sprawiedliwości – sekcja ds. rozwiązywania kwestii prawnych], zgodnie z którą termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania w oparciu o przepisy art. 21 ust. 2 ustawy nr 554/2004 wynosi jeden miesiąc od dnia doręczenia ostatecznego wyroku, którego dotyczy skarga o wznowienie postępowania?